

(Részlet)

■ RÓZSA-FLORES EDUARDO

Férfikorom legszebb ősze (tele?)

Ez lesz a legszebb. Biztosan. Már az. Egyszerűen azért, mert eljött végre az alapfelismerések kora. És nem csak nekem. Másoknak is. És a többieknek. Merthogy a víz az víz, a kő még kő. És az is marad. Bármennyire is törik magukat, akiknek még nem jött meg. A felismerés. Arról, hogy nem elég beszélni (dumálni, fecsegni, traccsolni, süketelni), sőt. Sőt. Nem nem elég, hanem elég. Cselekedni kell végre. Így vagy úgy. Ki hogyan. Másképpen nem megy. Mert ha nem, egyszerűen ők fognak győzni. Az örökké hantálók. Akik mindig megmagyarázzák. Akik mindig tudják. Demokrácia és egyebek nevében mit kell tenni. Kik ellenébe is. Bármilyen áron. És akik el is tudják adni. Jó áron. Amit összefőztek. És nekünk kell megennünk. Ha ízlik, ha nem. Mást úgysem kapunk. Ha nem cselekszünk, cselekszik, tesz, csinál, valamit, valaki, valahol.

Brazília

Ezek a portugál és afrikai és kínai és mittudomén milyen keveredésből származók országában valakik rájöttek. Valamire. És megtették a szükséges intézkedéseket. Lépnek.

Jó, hogy az amcsik papíron a szövetségeseink. Gondolták a fiúk. (Papíron, mert már az 1982-es malvinasi balhénál bebizonyosodott, hogy eszükben sincs betartani semmit, inkább a brit bandita, kalóz őseik vére működött és beálltak a mai britek mellé a szerencsétlen argentinok ellen.) Jó, hogy tagjai vagyunk mindenféle szövetségnek, szervezetnek, blokknak, tömbnek. Ők is. Mi is. De, gondolták a brazilok, jobb a biztonság. Mert azoknak – az amcsiknak még a szeme sem áll jól és hazudnak, mint a vízfolyás lásd szegény Irakot. Tehát lépni kell. Összeválogattak jó néhány – hivatalosan is több tucat tisztet és főtisztet a hadseregből, – még konkrétan az Amazóniai Katonai Körzetből fölvevették a hétmérföldes csizmáikat és néhány hónappal ezelőtt átrohantak a fél világon át egészen Vietnámig. Céljuk hivatalosan „az információgyűjtés az ún. ellenállás doktrínájáról... A brazil különítmény, amelynek tagjai kizárólag ezredesek és alezredesek voltak, meglátogatta

Hanoit, Ho Si Minh várost (a volt Saigont) és Tszu Csi tartományt, ahol meg mindig fellelhető 250 km föld alatti alagút az amerikaiak elleni háború idejéből. A brazil hadsereg website-ján Claudio Barbosa Figueredo, az Amazóniai Katonai Körzet parancsnoka a küldöttség tengerentúli missziójával kapcsolatban nem többet és nem kevesebbet állít, minthogy Brazília hasonló katonai helyzettel szembesülhet, mint amelyet Vietnámnak annak idején, Iráknak viszont most kell elszenvednie. Amennyiben az Amazonas vidéke konfliktusba keveredik: „az ellenállás stratégiája nem nagyon különbözik a gerilla hadviselés módszereitől, és ez egy opció, amellyel egy hadseregnek tisztában kell lennie, és nem tévovázhat az alkalmazásában konfrontáció esetén egy olyan állammal, vagy államok csoportjával szemben, amelynek nagyobb a katonai-gazdasági hatalma... Hozzátette: „A dzsungel maga szolgálhat szövetségesként a megszálló elleni küzdelemben... Ezeknek a kijelentéseknek, illetve magának a ténynek, hogy a brazil főtisztek tanulmányutakon vesznek részt Délkelet-Ázsiában, szinte jelentéktelen visszhangja volt a sajtóban, ám bizonyítja, hogy a Brazil Fegyveres Erők rendelkeznek saját stratégiai tervekkel, és potenciális katonai ellenségként tekintenek az Amerikai Egyesült Államokra. Ha most, ezek után bárki is guevaristának becézne a brazil tiszteket, akkor két dolog biztos: egy; az illető ostoba, kettő; felelőtlen és – amennyiben magyar politikus vagy katona, egyszerűen vak, nem ismeri a világban zajló folyamatokat, hosszú távon pedig hazaáruló.

Gyászjelentés Csonkapocsolyából

Előkerestem a The Best of Communism című CD-met: néhanapján szoktam saját magamnak november 7-i parádékat rendezni, jogom van nosztalgiázni, végül is abban a korban töltöttem kamaszkorom legszebb nyarait, mikor a Tizenhat tonna volt az egyik sláger, meg a „Mákos rétes,**” című, fergeteges munkásör opus.

Most a munkásgyászindulót tettem fel. Huncut októberi nap kacsintga-

tott összevissza, mintha megkerült volna virradt reánk.

Mínusz egy **Eörsi**. Azért a hozzávaló zene. Bemondták a hírekben.

Én tudom. Ment is, maradt is.

Eörsi, olyan, van még egy.

Más nevű hasonszőrű állatka pedigrin számtalan.

Nem szomorkodom tehát. Csak kíváncsi vagyok, jövő tavasszal a pocso-lyából melyik kicsike, szőrös potrohú négy lábú fog majd lenácizni. Engem és téged is, nyájas olvasóm!

Hungary

Mákos rétes – Mohnstrudel

(Grabócz M.-Kapuvári B.)

Zentraler Männerchor der

Ungarischen Arbeitermiliz

Ungarisch gesungen

LPX 15034

Arbeiter Milizisten singen, vagyis Munkásörök énekelnek.

Az ismertető: (öblös hangon!) „Munkásörök központi férfikara 1957-ben alakult, közülük sokan fegyverrel harcoltak az ellenforradalom leverésében köztük sok az ezerkilencszáztizenkilences veterán és az iskolából alig kikerült KISZ-fiatal, többségük fizikai munkás Budapest nagyüzemeiből, közönségük nagyüzemi munkásság...”

Őszeb vegyül a papa

Bajza csücske már

Géppisztolya rapapa mégis jól talál

Nem nyúl hozzá a mama

Nem szabad neki

Ő csak a rétest sütögetheti

Mákos rétes

Az a jó eledel

Azzal aztán csakis ő remekel

Ennyit mondá a mama sok beszéd helyett

Munkásörnek én is elmegyek veled

Munkásörnek én is elmegyek veled

Szoknya helyett a mama nadrágot

kapott

Nem vitás, hogy valaha máshogyan

hatott

Karcsú most a dereka, vígan énekel

Míg kint a rétest szeleteli fel

Mákos rétes

Az a jó eledel...

Mégis kapja a papa a repetát

Nem sodorja azután szürke bajuszát

Munkásör lett nálunk az egész család

Munkásör lett nálunk az egész család

Egy rajban az öt fiú

Öt derék legény

Munkásörök azok is, karjuk

vaskemény,

Hívja őket a mama, gyertek gyerekek,

Jó friss a rétes, ti is egyetek

Mákos rétes, csak a hült helye már

[...]